

College van Beroep voor het bedrijfsleven zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy art. 2 in initio i pkt 3 decyzji 2003/199/WE ⁽¹⁾ obowiązuje?

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 18 marca 2003 r. dotycząca niewłączenia aldi-karbu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/WE i cofnięcia zezwoleń przyznanych na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną (Dz.U. L 76 z 22.3.2002, str. 21).

Władze irlandzkie użyły art. 5 ust. 3 dyrektywy jako podstawy prawnej do wyłączenia w drodze Order „określonych kategorii instytucji z płatności wynagrodzenia w zamian za użyczenie”. Zakres tego wyłączenia jest na tyle szeroki, że zezwala wszystkim instytucjom edukacyjnym lub akademickim dostępnym dla publiczności na publiczne użyczenie, co skutkuje tym, że wszystkie instytucje publicznego użyczenia wyłączone są od prawa użyczenia, a także zwolnione z płatności wynagrodzenia.

Komisja utrzymuje, że sytuacja ta wyraźnie przekracza zakres upoważnienia do wyłączenia zawartego w art. 5 ust. 3 dyrektywy oraz że w związku z tym Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346, 27.11.1992, str. 61

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-175/05)

(2005/C 155/13)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 19 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela Shottera i Woltera Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Irlandii.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wyłączając wszystkie kategorie instytucji publicznego użyczenia w rozumieniu dyrektywy Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej ⁽¹⁾ Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy definiuje „użyczenie” jako ograniczone czasowo przekazanie do korzystania niesłużące[go] celom bezpośrednio lub pośrednio gospodarczym lub handlowym[.] [...] „dokonywane przez instytucje dostępne dla publiczności”. Artykuł 5 ust. 3 zezwala Państwom Członkowskim na wyłączenie „określonych kategorii przedsiębiorstw” z płatności wynagrodzenia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Juzgado de lo Social Único de Algeciras, z dnia 30 marca 2005 r., w sprawie María Cristina Guerrero Pecino przeciwko Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

(Sprawa C-177/05)

(2005/C 155/14)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 20 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony postanowieniem Juzgado de lo Social Único de Algeciras, z dnia 30 marca 2005 r. w sprawie María Cristina Guerrero Pecino przeciwko Fondo de Garantía Salarial.

Juzgado de lo Social Único de Algeciras, zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy z punktu widzenia ogólnej zasady równości i niedyskryminacji, różnica w traktowaniu przeprowadzona w art. 33.2 Estatuto de los Trabajadores [regulaminu pracowników], wynikająca także z wykładni tegoż artykułu dokonanej przez Tribunal Supremo [Sąd Najwyższy], jest obiektywnie uzasadniona, oraz czy w związku z tym należy wykluczyć z zakresu stosowania dyrektywy 80/987/EWG ⁽¹⁾ w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu nadanym dyrektywą 2002/74/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady (z dnia 23 września 2002 r.) uznane w ugodzie sądowej odszkodowanie na rzecz pracownika z tytułu rozwiązania stosunku pracy?

Czy przeciwnie, z punktu widzenia ogólnej zasady równości i niedyskryminacji, różnica w traktowaniu przeprowadzona w art. 33.2 Estatuto de los Trabajadores [regulaminu pracowników], wynikająca także z wykładni tegoż artykułu dokonanej przez Tribunal Supremo [Sąd Najwyższy], jest obiektywnie uzasadniona, oraz czy w związku z tym należy wyłączyć z zakresu stosowania dyrektywy 80/987/EWG⁽¹⁾ w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu nadanym dyrektywą 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (z dnia 23 września 2002 r.) związku z tym należy włączyć uznane w ugodzie sądowej odszkodowanie na rzecz pracownika z tytułu rozwiązania stosunku pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. (Dz.U. L 283 z 28.10.1980, str. 23).

⁽²⁾ Dz.U. L 270 z 8.10.2002, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-178/05)

(2005/C 155/15)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 19 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dimitrios Triantafyllou, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że uchwalając przepisy ustawowe w sprawie obciążenia podatkiem przeniesienia statutowej siedziby oraz rzeczywistego centrum zarządzania, jak również w sprawie zwolnienia z tego podatku wszystkich spółdzielni rolniczych, ich stowarzyszeń oraz konsorcjów wszelkiego rodzaju; współwłasności statków, konsorcjów oraz przedsiębiorstw żeglugowych niezależnie od ich formy, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału⁽¹⁾;
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja ocenia, że właściwym kryterium dla opodatkowania przeniesienia siedziby spółki jest zakwalifikowanie spółki jako

spółki kapitałowej w Państwie Członkowskim pochodzenia, z czego wynika, że spółka ta nie jest płatnikiem tego podatku, jeżeli Państwo Członkowskie pochodzenia nie uznaje jej za spółkę kapitałową. W konsekwencji, Komisja ocenia negatywnie fakt, że ustawodawstwo greckie przywiązuje wagę wyłącznie do faktu opodatkowania podatkiem kapitałowym przez Państwo Członkowskie pochodzenia, zwalniając z tego podatku jedynie przeniesienie siedziby do Grecji z państwa nakładającego podatek kapitałowy. Punkt widzenia Komisji oparty jest na wykładni językowej i systemowej dyrektywy, związanej z charakterem kapitałowym spółek opodatkowanych tym podatkiem; jest on ponadto wzmocniony zmianami wprowadzonymi przez dyrektywę 85/303/EWG, zmierzającą do zniesienia podatku kapitałowego.

W odniesieniu do zwolnienia spółdzielni rolniczych oraz przedsiębiorstw żeglugowych, chodzi tu o grupę obejmującą całe gałęzie gospodarki, co do których władze greckie nie wyjaśniły przyczyn, dla których nie są one uznawane za spółki kapitałowe, i których całkowite zwolnienie nie jest ponadto objęte możliwością zwolnienia poszczególnych operacji przewidzianą w dyrektywie. Ponadto, gdy celem dyrektywy jest zwolnienie całych gałęzi gospodarki, są one wyraźnie wymienione w dyrektywie (przykładowo przedsiębiorstwa użyteczności publicznej).

⁽¹⁾ Dz.U. L 249 z 3.10.1969, str. 25.

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-179/05)

(2005/C 155/16)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Nolina, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przekazując Komisji danych określonych w art. 18 ust. 1 i art. 19i tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 2847/93⁽¹⁾, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tego rozporządzenia;
2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.